

Hudební kontrapunkt ve filmu

Student si vybral téma, které je již popsáno v nejedné publikaci a není tudíž nové. Dominik vcelku přehledně mapuje pohledy různých teoretiků (Spottiswood, Plazewski, Bláha, Lexman, Chion) na kontrapunkt v AV tvorbě a ještě předtím v krátkém přehledu uvádí vývoj slova kontrapunkt skrze hudební historii, kde se odkazuje na další autory odborné literatury. Následně představuje vlastní pohled na zpracovávanou problematiku, kdy kontrapunkt rozděluje na obsahový, emocionální, intelektuální a formální.

V kapitole 3 se pak začíná věnovat praktickým ukázkám filmů a jejich rozborům. Na sérii 13 ukázek názorně vysvětluje konkrétní zpracování různého typu kontrapunktu, filmy jsou pečlivě vybrány jak z dnes již klasického fondu světové kinematografie, tak i ze současných filmů a pokrývají poměrně širokou škálu žánrů i doby.

Zvláštní je, že autor sám se v práci označuje jako my – tedy množným číslem. Je to známka toho, že práci nepsal sám? Nebo má pocit, že množné číslo vypadá honosněji?

Dominik v úvodních kapitolách často skloňuje jméno polského teoretika Jerzyho Plazewského, avšak systematicky špatně – uvádí jej jako Plazewskiho. Jinak je práce až na pár méně závažných gramatických chyb napsána relativně čtivým, ne však populárně naučným jazykem, spíše vědeckým slohem. V některých kapitolách (např. str. 27, kapitola 2.8.2, odstavec s číslem 2) autor cituje obsáhlé odstavce, které svým rozsahem podle mého názoru již překračují únosnou mez. V tomto případě bych raději doporučil sdělované informace přepsat vlastními slovy.

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení stupněm B.

V Jeseníku 20.9.2018

Petr Neubauer

